

РЕШЕНИЕ

№ 17227

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10981** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Делото е образувано по жалба на Т. А. С., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № РД-02-16-1163/18.10.2024 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закон за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на лицето в качеството му на държавен служител – директор на дирекция „Държавна собственост“ при МРРБ.

В жалбата се твърди се, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административно- производствените правила и в нарушение на материалния закон. По същество жалбоподателят твърди, че не са налице основания за прекратяване на служебното му правоотношение, предпоставките на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл са изпълнени само формално и същият не е бил допуснат да изпълнява служебните си задължения. Счита, че органът по назначението не може да се позовава на предходни промени на щатното разписание на МРРБ, утвърдени по време, когато държавния служител не е бил на работа поради незаконно уволнение./л.8/. Моли заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата моли заповедта да се отмени и претендира разноски по делото.

Ответникът – Министър на регионалното развитие и благоустройство, редовно призован, не се

явява,представлява се от адв.Л..Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, претендира адвокатско възнаграждение и депозира становище по същество на спора.Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява,че Т. А. С. е назначен със заповед № РД-02-16-761/07.06.2021г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство на длъжност директор на дирекция „Държавна собственост“, с ранг I старши.

Със заповед №РД-02-16-770/05.08.2022г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство служебното му правоотношение е прекратено на осн. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл- поради наличие на обективна невъзможност за изпълнение на задълженията. Заповедта е оспорена по съдебен ред,като с Решение № 287 от 17.01.2023 г. по адм. дело № 7757 от 2022 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 7604 от 10.07.2023 г. по адм. Д. № 2256 от 2023 г. на ВАС е отменена.

Със заявление №V-1203/2 от 21.07.2023г.,жалбоподателят е изразил желание да бъде изпълнено съдебното решение и да бъде възстановен на заеманата от него длъжност.

Със заповед № РД-02-16-625 от 24.07.2023г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство Т. А. С. е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност.

Със заповед №РД-02-16-626 от 24.07.2023г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство в деня на възстановяването на жалбоподателя на работа, служебното му правоотношение е прекратено, считано от 24.07.2023г., но вече на осн. чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл- поради съкращаване на длъжността. В заповедта,като фактическо основание за съкращаване на длъжността е посочено Постановление № 8 на Министерски съвет от 23.01.2023г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на МРРБ (обн. ДВ бр. 9/2023).Заповедта е оспорена по съдебен ред,като с Решение № 7230 от 24.11.2023 г. по адм. д. №7821 от 2023 г. на АССГ оставено в сила с Решение № 10443 от 07.10.2024 г. по адм. дело № 2138 от 2024 г. на ВАС,същата е отменена.

Със заповед № РД-02-16-1162 от 18.10.2024 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство Т. А. С. е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност по негово заявление. /л.31/

Със заповед № РД-02-16-1163 от 18.10.2024г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство в деня на възстановяването на жалбоподателя на работа, служебното му правоотношение е прекратено, считано от 18.10.2024г.,на осн. чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл- поради съкращаване на длъжността. Като фактическо основание за съкращаване на длъжността отново е посочено Постановление №8 на Министерски съвет от 23.01.2023 г. за изменение и допълнение на Устройственият правилник на МРРБ (обн. ДВ бр. 9/2023)./л.30/

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 18.10.2024г., а жалбата срещу нея е подадена на 30.10.2024 г./л.6/

По делото е представена в цялост административната преписка от ответника, включително и поименното щатно разписание на МРРБ, преди и след издаване на заповедта. Представените доказателства са приети с протоколни определения от 25.02.2025г. и 03.05.2025г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за основателна.

Оспорваната заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Съгласно чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, в случаите при съкращаване на длъжността, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването, както за жалбоподателят, на основание Устройствения правилник на МРРБ, се явява министъра на МРРБ.

Заповедта е издадена в изискуемата от чл.108, ал.1 от ЗДСл писмена форма и съдържа предписаните от същата норма реквизити, включително правно основание за прекратяване на правоотношението, което кореспондира на изложените в заповедта факти. Конкретни твърдения за съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на акта не са наведени от оспорващият и съдът не констатира допуснати такива.

За преценка материалната законосъобразност на оспорената заповед, издадена на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, следва да се даде отговор на въпроса съкратена ли е заеманата от жалбоподателят длъжност.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при съкращаване на длъжността. За да е налице реално съкращаване на длъжността, е необходимо заеманата длъжност да е премахната като нормативно определена позиция в утвърденото длъжностно разписание на съответната администрация и същата да не е запазена като система от функции, задължения и изисквания, включително и под друго наименование.

Дефиницията на понятието „длъжност в администрацията” се съдържа в разпоредбата на чл.2, ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията (НПКДА) и според тази дефиниция „длъжност в администрацията” е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика.

За да се приеме, че длъжността е съкратена по смисъла на чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, трябва да бъде установено, че тя вече не съществува в длъжностното разписание на съответната администрация като нормативно определена позиция, както и като система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика, или при запазването ѝ като

такава – да се изпълнява от по-малък брой служители.

Установяването на тези обстоятелства изисква да се направи съпоставка между длъжностното разписание, действащо към датата на прекратяване на служебното правоотношение и предходното действащо такова.

Доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства е на ответника като орган по назначаването, т.е. органът по назначаването носи доказателствената тежест за обстоятелството, че е извършено реално, а не фиктивно съкращаване на процесната длъжност.

С определението за насрочване от 03.12.2024г. съдът разпределил доказателствената тежест между страните, като ответника е окомплектовал в цялост административната преписка и е изразил становище по оспорването.

Спорът между страните е изцяло материално-правен относно наличието на реално съкращаване на длъжността.

Процесуалният представител на ответника в писмените си бележки/становище/ твърди, че в случая конкретните видове дейности са променени, поради което е налице реално, а не фиктивно съкращаване на длъжността. Твърди се, че е приет нов правилник на МРРБ и със заповед № РД-02-34-2/27.01.2023г. е утвърдено ново длъжностно разписание на МРРБ, с което се отменя предходното разписание, утвърдено със заповед № РД-02-34-4/06.06.2022г. Предишната длъжност на жалбоподателят не съществува, нито като нормативно определена позиция, нито като функции, задачи и задължения, тъй като същите са променени в голяма степен и само 8 броя преки задължения за директор на дирекция „Държавна собственост“ са останали от старата длъжностна характеристика, останалите 21 преки задължения са нови. Твърди се още, че в приложената и приета по делото нова длъжностна характеристика, действаща след приемането на новия Устройствен правилник се съдържат нови и допълнителни функции и преки задължения, които изискват професионална квалификация. Твърди се, че е налице действително съкращаване на длъжността.

Съдът констатира, че с новото щатно разписание на МРРБ, дирекцията е преименувана от „Държавна собственост“ на „Държавна собственост и търговски дружества“, както и е променено щатното разписание на дирекцията. Безспорно осъществяването на подобно изменение в щатните разписания е въпрос по целесъобразност, предоставен на преценката на органа по назначаването. Премахването на отделни длъжности, създаването на нови, или промените в числеността на щатните бройки за отделна длъжност, са част от правомощията на органа по ръководството на дейността на администрацията с цел да подобри изпълнението на отделни дейности и функции на ведомството. Преценката кои служители да освободи и кои да запази, също е в сферата на оперативната самостоятелност на административния орган. Изложеното е основание за изследване наличието на преминаване на функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика, характерна за заеманата от жалбоподателят длъжност в някоя от длъжностите в новосъздадената дирекция „Държавна собственост и търговски дружества“ при МРРБ. При съпоставката на двете длъжностни разписания и длъжностни характеристики на длъжността директор дирекция „Държавна собственост и търговски дружества“, преди и след приемането на новия УП на МРРБ/л.14-18/ и /л.19-22/, съдът констатира, че не са налице съществени промени на функциите на

тази длъжност, както и за длъжността „директор“. В раздел V-„преки задължения“ при сравнение на старата и нова длъжностна характеристика се установява, че не е налице съществена разлика по 1-8, като съдът констатира, че част от задълженията са преформулирани, но по същество касаят същите задължения. По новото длъжностно разписание се запазват изискванията за заемане на длъжността: образователна степен, ранг и професионален опит./л.21-гръб/. Основните права и задължения са запазени, като са допълнени с някои нови задължения, което по същество не променя основните функции. Съдът приема, че не касае се за нова длъжност, която не включва в себе си функционалните задължения на предходната такава. Безспорно е, че определени функции не могат да бъдат постоянно отъждествявани с конкретна длъжност. Тя е съвкупност от такива при определен ред на организация, като при промяна на този ред функциите могат да бъдат извадени/добавени от длъжността и комбинирани с други, даващи основание за създаване на нови длъжности или да допълнят характеристиките на заварени такива. Това зависи от преценката на органа по назначаването, която е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка е свързана с оперативната самостоятелност на управляващия дейността, да я организира по най-ефикасен според собственото му виждане.

От представените по делото доказателства се установява, че Т. А. С. е заемал длъжността директор на дирекция „Държавна собственост“, с ранг I старши, както и че със заповед № РД- 02-34-2/27.01.2023г. е утвърдено ново длъжностно разписание на МРРБ, с което се отменя предходното разписание, утвърдено със заповед № РД-02-34-4/06.06.2022г. След влизане в сила на съдебното решение, Т. А. С. е упражнил правото си по чл. 122 от ЗДСл, в резултат на което е издадена заповед за възстановяване на предишната заемана от него длъжност в изпълнение на съдебно решение, като на същата дата е издадена и заповед № РД-02-16-1163/18.10.2024г. за прекратяване на служебното му правоотношение. Видно от доказателствата по делото утвърденото длъжностно разписание, на което се е позовал органът по назначаване, е в сила от 27.01.2023г./л.12/което е преди влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена като незаконосъобразна заповедта за уволнение на Т. А. С.. Същият е възстановен на длъжност директор на дирекция „Държавна собственост“, която не съществува по щатно разписание на МРРБ, към момента на издаване на заповед № РД-02-16-1163/18.10.2024г. съобразно съдебно решение/№ 7230 от 24.11.2023 г. по адм. д. № 7821 от 2023 г. на АССГ/. В случая възстановяването на жалбоподателя на заеманата длъжност преди освобождаването му е формално, като се потвърждава и от факта, че в деня на издаването на заповедта за възстановяване е издадена и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, поради съкращаване на длъжността. Настоящият състав приема, че предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя по чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, не са изпълнени поради обстоятелството, че длъжностно разписание, на което се е позовал административният орган е от 27.01.2023г. и не е ново длъжностно разписание спрямо възстановяването на служителя на заеманата преди уволнението длъжност. Това длъжностно разписание не може да представлява фактическо основание за издаване на заповед по чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, защото утвърждаването на новата щатна численост на администрацията е извършено преди възстановяването на С. на длъжността по повод на влизане в сила на съдебното решение от 24.11.2023г. за отмяна на заповедта. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа, поради незаконното му уволнение както е посочено в заповедта, а именно, че е приет нов правилник на МРРБ с постановление на МС от 23.01.2023г., поради което заповедта следва да бъде отменена.

С оглед изложеното съдът приема, че не са били налице фактическите основания на чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл за издаване на оспорената заповед т.к. същите следва да съществуват към момента на издаване на административния акт.Предвид изложеното, оспорената заповед №РД-02-16-1163/18.10.2024г. се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото.Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – договор за правна защита, видно от който уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000 лв.,платено изцяло,в брой и 10 лв. държавна такса.Неоснователни са възраженията на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение съобразено с Наредбата за адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. А. С.,ЕГН [ЕГН] заповед №РД-02-16-1163/18.10.2024г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закон за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на лицето в качеството му на държавен служител–директор на дирекция „Държавна собственост“.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройство да заплати на Т. А. С., [ЕГН],сумата от 1010(хиляда и десет) лева,представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: